

komne ind for at begrænse Straffene. Vi have jo i Øjeblikket det uheldige Forhold, at en Fader eller den, som sidder med Forældremyndigheden, kan straffe sit Barn aldeles urimeligt, saa længe han ikke overskrider en Grænse, der bestemmes paa den Maade, at for at vedkommende skal kunne straffes, skal det godtgøres, at Afstraffelsen i det mindste kunde have haft skadelige Følger for Barnets Helbred. Det samme er Tilfældet paa vore Opdragelsesanstalter. Der har jo gennem Tiderne adskillige Gange været Spørgsmaal fremme om, hvorvidt en saadan Anstalt eller dens Bestyrer har overskredet den tilladelige Grænse. Vi have endog Tilfælde af ret ny Dato. Jeg er sikker paa, at Kommissionen har sat disse ny Bestemmelser ind, for at man netop skal have noget at holde sig til, en Grænse, som man ikke maa overskride. Disse Straffe maa begrænses, saa at vi ikke skulle holde os til Straffeloven alene. Noget saadant maa vi absolut have i den Lov, som kommer, men kunde vi omforme Paragraffen saaledes, at den mere kom til at optræde som netop en Grænse for, hvad der kan uddeles, og kunde vi finde en anden Form for det, f. Eks. — ja, jeg sværmer ikke for kongelige Anordninger eller saadant noget —, saa skulde jeg ikke have noget imod, at denne Bestemmelse gik ud, da den kan afstedkomme Ulykker, som det blev paavist af det ærede Medlem, og som jeg nævnedes før. Med Hensyn til Straffenes Art skal jeg ikke komme ind paa den. Den, jeg havde mest imod, er den, der blev nævnt af det ærede Medlem for Sorø Amts 5te Valgkreds (L. Jensen), nemlig Sultestrafpen. Jeg er ikke betænkelig ved den af Hensyn til, at den kan føre Børnene ind paa at stjæle. Jeg tror, at det gennem Kriminalstatistikken er oplyst, at Tyverier som Regel ikke foraarsages af Nød, men at de i Reglen have andre Aarsager. Men Følgen af disse Straffemidler har en anden Side, som jeg kender af Erfaring, og det er den, at en Straf som denne, Fremkaldelsen af Sult, Mangelen af et Maaltid — det ærede Medlem for Sorø Amts 5te Valgkreds nævnedes det mellemste Maaltid, men det kunde jo ogsaa være det sidste Maaltid om Dagen — vil medføre en langvarig, meget stor Lidelse for et Barn eller et ungt Menneske paa 12—15—18 Aar, og Lidelser af den Natur ville sikkert — det har man Eksempler paa fra Opdragelsesanstalter — netop kunne gøre Børnene opsatte paa at hævne sig. Jeg kan huske et bestemt Tilfælde, hvor en Straf af den Art sikkert var

Skyld i en Brandstiftelse. Det er bekendt nok, at jeg ikke er nogen Ynder af Legemsstraf, anvendt paa voksne, men overfor Børn maa man meget foretrække en kortvarig Straf fremfor en langvarig som den, Sulten er. Imidlertid mener jeg ikke, at der kan være nogen Hindring for at komme overens ogsaa om disse Bestemmelser, naar Sagen kommer i Udvalg.

I Forbindelse hermed er der en glædelig Ting, jeg gerne vil notere. Jeg skal ikke nægte, at jeg havde nogen Frygt for, at netop Forhandlingen om denne Paragraf om Straffemidlerne og derved Forhandlingen om hele Loven vilde blive paa-virket paa en uheldig Maade af den Forhandling, som fandt Sted i Foraaret om en midlertidig Forandring af Straffeloven. Det glæder mig at kunne notere, at det ærede Medlem for Aarhus (Sabroe) øjensynlig gjorde sig megen Umage for ikke at komme ind paa en saadan Sammenblanding for ikke at lade Skyggen fra det nævnte Forslag falde ind over dette. Jeg er det ærede Medlem taknemmelig derfor, thi det viser, at han har dette Lovforslag kært og gerne vil have det fremmet. Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) var ikke saa heldig. Han undgik øjensynlig ikke denne Sammenblanding, i alt Fald kom han ret stærkt ind paa at blande de to Ting sammen. Jeg kan dog tilgive det ærede Medlem, fordi han saa gerne syntes jeg, vilde have Lejlighed til at tilkende det Parti, han tilhører, Paterniteten til nærværende Forslag. Det kunde han ganske vist ikke, men i Mangel deraf anførte han det Forslag, som Minister Goos fremsatte i Aaret 1900, og ankede over, at det ikke blev fremmet. Jeg forstaar saa godt, at dette Forslag ikke blev fremmet. Det ærede Medlem forstaar det sikkert ogsaa. Naar det ikke blev fremmet, laa det jo ganske simpelt i, at den Gang vare Forholdene for Fremme af Reformer som denne slet ikke til Stede. Provisoriets tunge Haand laa jo endnu paa alt Arbejde herinde, og kun det aller-mest nødtørftige kunde finde Fremme. Provisoriets Haand rystede, men den laa der dog endnu, og dette var sikkert Skyld i, at Forslaget den Gang ikke blev til Lov — Trangen til den var der, og det var sikkert ogsaa erkendt. Jeg skal udtale Haabet om, at de Skygger, jeg har nævnt, ikke paa nogen Maade — lige saa lidt som de have gjort det hidtil, hvad jeg er glad ved — skulle komme til at spille nogen Rolle under de fremtidige Forhandlinger — det vilde være Synd, om dette